

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše (soudce zpravodaj) a soudců Pavla Molka a Kateřiny Kopečkové v právní věci žalobce: **Bc. M. H.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 118/16, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 11. 2024, č. j. 10.01-000464/24-0003, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu Praze ze dne 17. 12. 2024, č. j. 15 A 113/2024-22,

t a k t o :

Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem nynějšího řízení je kasační přezkum usnesení o částečném osvobození žalobce od soudních poplatků.

[2] Žalovaná shora uvedeným rozhodnutím zamítla žádost žalobce o bezplatné ustanovení advokáta k zastupování v řízení před Ústavním soudem. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou. V řízení u Městského soudu v Praze si požádal o osvobození od soudních poplatků. Městský soud žalobci v záhlaví uvedeným usnesením přiznal osvobození ve výši 90 %.

[3] Městský soud v napadeném usnesení uznal, že žalobce nedisponuje jinými příjmy než ze sociálních dávek a z půjček od rodinného příslušníka. Jeho finanční situaci však nepovažuje za natolik výjimečnou, aby sama o sobě vedla k přiznání plného osvobození od soudních poplatků. Přiznávání částečného osvobození od soudních poplatků má být totiž pravidlem, zatímco přiznání plného osvobození by mělo být spíše výjimkou. Městský soud přihlédl k tomu, že dluhy žalobce tvoří v převážné části pořádkové pokuty, které mu uložil

Okresní soud v Mělníku, a zdůraznil, že i v nyní posuzované věci je základem sporu pořádková pokuta za učiněné hrubě urážlivé podání. Žalobce vznik pokut nikterak nevysvětlil. Městský soud dále konstatoval, že nemá žádné podklady k posouzení, zda okresní soud žalobci uložil alespoň na základě částečně pochopitelného jednání žalobce. Není však povinen jej vyzývat k objasnění uvedených okolností. Městský soud dále zohlednil, že žalobce hradí členský příspěvek spolu MaSON z. s. ve výši 200 Kč měsíčně. Za situace, kdy žalobce disponuje dostatkem příjmů k úhradě členského příspěvku, neshledal městský soud žádný důvod pro jeho plné osvobození od soudního poplatku. Připomněl, že soudní poplatek má, kromě funkce fiskální, také funkci motivační. Má motivovat navrhovatele k tomu, aby pečlivě zvážil situaci předtím, než návrh na zahájení řízení podá.

II. Obsah podání žalobce

[4] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl usnesení městského soudu kasační stížností. V ní se předně odkázal na usnesení městského soudu ze dne 29. 8. 2023, č. j. 15 A 9/2023-22, kterým byl od soudního poplatku zcela osvobozen. Nyní napadené usnesení podle něj odporuje podmínkám přezkoumatelnosti, jelikož v něm městský soud podle citace obsažené v kasační stížnosti uvedl, že *„žalobce má dle svých tvrzení od Úřadu práce příjmy příspěvek na bydlení ve výši 6 055 Kč a příspěvek na živobytí ve výši 4 860 Kč, má povinnost splácet pořádkové pokuty a v minulosti existovaly nějaké nevysvětlené příčiny vzniku těchto pokut, a hradí členský příspěvek spolku MaSON z.s. (200 Kč); při tak velkých příjmech, povinnostech, minulostech, úhradách na internetový přístup k webovým stránkám, internetovému vysílání, sociálním sítím, výměně zpráv, e-mailu nebo konferenčních hovorů (čl. 30/2 LZSP, v současné době tj. třetí dekáde 21. století) je v jeho možnostech opatřit si peněžní prostředky na zaplacení části soudního poplatku ve výši 300 Kč“*. Dále tvrdí, že dávky v hmotné nouzi jsou v určité míře účelově určeny, a to na úhradu jeho bydlení a obživu. Je invalidní, v dlouhodobé pracovní neschopnosti a nezaměstnaný. Proto nemá možnost si zvýšit svůj příjem prací. Má za to, že v takovém případě jej musí soud plně osvobodit. Městský soud dle něj pochybil také v tom, že ohledně pořádkových pokut nevycházel z jeho aktuálních majetkových poměrů, ale z příčin, pro které se dostal do tíživé finanční situace a které nastaly v minulosti. Z § 36 odst. 3 s. ř. s. však vyplývá, že příčiny nemajetnosti jsou irelevantní. Dále namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný. Městský soud totiž vycházel z předpokladu, že pokuty obdržel za učinění hrubě urážlivého podání. Pokuty však nejsou součástí spisu. Městský soud mohl za možnou příčinu pokut považovat i překročení pravomoci a nedovolené posuzování.

[5] Stěžovatel rovněž tvrdí, že výdaje za členský příspěvek spolku MaSON a výdaje na telefon hradí proto, aby odstranil informační bariéru. Městský soud však nezkoumal to, zda tyto výdaje plní účel nezbytného odstraňování bariér. Městský soud také nepřímou naznačil, že pokud by nehradil členský poplatek, mohl by získat finanční prostředky na uhrazení soudního poplatku. Stěžovatel však tento požadavek považuje za nepřiměřený. Cílem členství ve spolku je totiž odstraňování informačních bariér. Součástí členství je rovněž přístup k internetu. Přiměřený není ani požadavek na neplacení či vypovězení telefonních služeb. Internetové a telefonní spojení umožňuje stěžovateli komunikaci se státními institucemi, bankami či rodinou. Výdaje na tyto služby v obvyklé výši jsou žádoucí a morální. Dotýkají se i stěžovatelova práva na informace a práva na rodinu. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku dále spatřuje v tom, že dle městského soudu nemusí vynakládat jakékoliv náklady na komunikaci s úřady, bankou i rodinou. Tento závěr

pokračování

navíc nevyplývá ze spisu. Požadavek městského soudu na prodej či pronájem svých nemovitostí rovněž nepovažuje za racionální. Důvod neosvobození od soudního poplatku v plném rozsahu nemůže spočívat ani v povaze sporu. Stěžovatel dále tvrdí, že závěry městského soudu o tom, že v původním řízení, ve kterém se domáhá ustanovení advokáta na sebe nemůže vrstvit několik řízení, jimiž usiluje o bezplatné služby, jsou nepřezkoumatelné a nezákonné. Důvodem pro odepření plného osvobození totiž nemůže být povaha soudní obrany, jelikož nelze vyloučit, že žalovaný rozhodl nesprávně. Nejvyšší správní soud pro úplnost doplňuje, že mu městský soud postoupil také podání stěžovatele ze dne 26. 2. 2025 nadepsané jako „[d]oplnění žaloby“. Toto podání se však týká žaloby proti napadenému rozhodnutí, nikoliv tohoto kasačního řízení, jak je zjevné již z nadpisu podání. Proto se NSS námitkami v něm uvedenými nezabýval a ani je neshrnuje v této rekapitulaci.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Stěžovatele v nynějším řízení o kasační stížnosti netíží poplatková povinnost, ani povinnost být zastoupen advokátem, jelikož podává kasační stížnost proti procesnímu usnesení městského soudu, kterým se nekončí řízení o žalobě (usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014-19, č. 3271/2015 Sb. NSS). Vzhledem k tomu, že kasační stížnost směřuje výhradně proti rozhodnutí městského soudu, které se dotýká pouze práv stěžovatele, NSS též nevyžadoval vyjádření žalované.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Otázkou přezkumu usnesení o částečném osvobození stěžovatele od soudních poplatků se NSS v tomto roce zabýval ve skutkově i právně totožných věcech zejména v rozsudcích ze dne 5. 2. 2025, č. j. 8 As 17/2025-11, ze dne 27. 2. 2025, č. j. 9 As 9/2025-12, a ze dne 20. 3. 2025, č. j. 10 As 287/2024-48. V tehdejších kasačních řízeních vystupovali stejní účastníci řízení, kasační stížnost podal takéž nynější stěžovatel, který se bránil částečně totožnou právní argumentací. Nejvyšší správní soud neshledal důvod odchytil se od závěrů zmíněných rozsudků.

[9] Nejvyšší správní soud se předně zabýval přípustností kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je totiž kasační stížnost nepřipustná, *opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*. Stěžovatel musí podle § 104 odst. 4 s. ř. s. v kasační stížnosti mj. reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou jeho závěry nesprávné (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 6. 2016, č. j. 1 As 271/2015-36).

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že závěry městského soudu týkající se jeho spoluvlastnictvích podílů a práv v bytovém družstvu jsou nesprávné. Jeho argumentace spočívá v tom, že městský soud po něm nemůže spravedlivě požadovat, aby své nemovitosti prodal či pronajal, čímž by měl získat dodatečný příjem k úhradě soudního poplatku. Městský soud však žádné takové úvahy neučinil. V napadeném usnesení toliko vyjmenoval jednotlivé spoluvlastnické podíly stěžovatele, které uvedl ve formuláři s potvrzením osobních a majetkových poměrů. Z těchto informací tvrzených stěžovatelem však městský

soud žádné závěry nedovodil. Proto se uvedené kasační námitky míjí se závěry napadeného usnesení.

[11] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod nepřezkoumatelnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS dále tímto důvodem a pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS).

[12] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného usnesení v jeho konkrétní části, kterou cituje v kasační stížnosti. Tato část podle něj zní tak, jak bylo citováno v bodě [4]. Citovaná část se v napadeném usnesení vůbec nenachází a stěžovatel ji zřejmě převzal z jiného usnesení městského soudu, ke kterému se NSS nemůže v nynějším řízení jakkoliv vyjadřovat. NSS proto neshledal, že by napadené usnesení trpělo z výše uvedeného důvodu vadou nepřezkoumatelnosti. Nerozhodný je proto také odkaz stěžovatele na nálezný Ústavního soudu ze dne 15. 10. 2009, sp. zn. I.ÚS 218/09, č. 216/55 SbNU, dle kterého musí být rozhodnutí o nepřiznání osvobození od soudních poplatků dostatečně odůvodněno, a to především takovým způsobem, aby důvody, které vedly soud k přijetí usnesení, byly dostatečně srozumitelné a přezkoumatelným způsobem odůvodněné. Nejvyšší správní soud shledává napadené usnesení přezkoumatelné a řádně odůvodněné, jak blíže vysvětlí dále v odůvodnění tohoto rozsudku.

[13] Nepřezkoumatelnost napadeného usnesení shledává dále v závěru městského soudu, dle kterého mu byly pořádkové pokuty uděleny za hrubě urážlivé chování. Jelikož však spis neobsahuje důkazy o tomto chování, soud neměl dostatečné podklady pro své rozhodnutí. S těmito tvrzeními stěžovatele se však NSS neztotožnil. Stěžovatel městskému soudu doložil usnesení Krajského soudu v Praze, proti kterému hodlá brojit výše zmíněnou ústavní stížností. Toto usnesení je součástí spisu. Vyplývá z něj, že se stěžovatel dopustil hrubě urážlivého jednání vůči soudním osobám ve dnech 1. 10. 2023 a 17. 10. 2023 prostřednictvím e-mailu. Sám stěžovatel ve formuláři s potvrzením osobních a majetkových poměrů uvedl 3 různé pořádkové pokuty. U všech uvedl shodný důvod jejich uložení, formulovaný jako „pokuta za e-mail“. Městský soud proto nepochybil, pokud vycházel z tvrzení žalobce a jím doloženého usnesení, ze kterých lze v souhrnu dovodit, že se jím tvrzené pořádkové pokuty týkají hrubě urážlivého jednání. Proto napadený rozsudek není nepřezkoumatelný z tohoto důvodu.

[14] Další námitka nepřezkoumatelnosti směřuje proti závěru městského soudu, dle kterého stěžovatel disponuje dostatkem příjmů k úhradě 10 % soudního poplatku na základě platby členských příspěvků. Městský soud totiž přihlédl k tvrzením stěžovatele o tom, že hradí členské příspěvky (za internet). Nejvyšší správní soud souhlasí, že nemít přístup k internetu by mohlo vytvářet nežádoucí informační bariéry. Z plateb za telefon městský soud nevycházel. Na posouzení je třeba se dívat komplexně. Městský soud celkovou částku soudního poplatku snížil na 300 Kč, což se nedá považovat za nepřiměřenou částku. Rozhodnutí o neúplném osvobození městský soud nezaložil pouze na platbách za internet, nýbrž i na dalších skutečnostech, jako je povaha jeho sporů, tedy že sporuje pořádkové pokuty za hrubé urážení soudních osob (bod 7 napadeného usnesení), a motivační funkce soudního poplatku (bod 8 napadeného usnesení). NSS se zejména plně ztotožňuje

pokračování

s motivační funkcí soudního poplatku. Ta má vést stěžovatele k tomu, aby se sám alespoň z malé části podílel na nákladech soudního řízení, které vyvolává, a v důsledku toho i sám alespoň částečně zvažoval, zda jsou tyto spory smysluplné. Jde tak v důsledku i ochranu před zahlcováním soudního systému. Přestože městský soud explicitně nevysvětlil motivační funkci sníženého soudního poplatku, pokud jde o nynější věc, je z napadeného usnesení zřejmé, že považoval za přiměřené, aby stěžovatel uhradil soudní poplatek alespoň v minimální výši i s ohledem na velké množství soudních sporů, které u městského soudu vede (na což ostatně poukázal v bodě 10 napadeného usnesení, byť ve vztahu k žádosti o ustanovení advokáta). Nejvyššímu správnímu soudu je nadto z úřední činnosti známo, že kromě nyní projednávaných sporů vede stěžovatel i řadu dalších soudních sporů (bod [8]). NSS proto shodně se svým rozsudkem ve věci sp. zn. 10 As 36/2025, týkajícím se téhož stěžovatele, připomíná, že osvobození od soudních poplatků nemá být institutem umožňujícím nemajetným osobám vést bezplatně spory podle své libosti. Proto je zjevné, že stěžovatel svými řízeními zahlcuje soudní systém, aniž by byl ochoten se podílet na úhradě nákladu za ně, a proto je spravedlivé, aby se alespoň z části nesl náklady řízení, které opakovaně vyvolává.

[15] Z tvrzení stěžovatele, že městský soud mohl za možnou příčinu pokut považovat i překročení pravomoci a nedovolené posuzování, není zcela zřejmé, v čem konkrétně pochybení městského soudu shledává. Překročením pravomoci Okresního soudu v Mělníku argumentoval v odvolání proti pokutě pořádkové pokutě za hrubě urážlivá podání, jak vyplývá z usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2024, č. j. 27 Co 169/2024, které stěžovatel městskému soudu doložil a je součástí spisu. Pokud snad uvedená námitka míří na to, že si měl městský soud posoudit možnou protiústavnost pořádkové pokuty, pak je tato námitka zjevně nedůvodná. Městský soud ani NSS v tomto řízení nejsou oprávněny k přezkumu pravomocného rozhodnutí Krajského soudu v Praze, jímž byla stěžovateli pořádková pokuta „pouze“ snížena. Proti argumentu, že procesní obrana proti pořádkovým opatřením nemůže být důvodem k odepření plného osvobození od soudního poplatku, připomíná NSS svůj rozsudek ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS, dle kterého platí, že i když je účastník „nemajetný, takže by zásadně bylo namístě přiznat mu osvobození od soudních poplatků (§ 36 odst. 3 s. ř. s.), může mu soud výjimečně toto dobrodíní odepřít, a to zejména pro povahu sporu či sporů, které účastník vede.“ Ani nemajetný účastník řízení nemusí být dle tohoto rozsudku pokaždé osvobozen od soudních poplatků, a to právě na základě povahy sporů, které stěžovatel u městského soudu vede. Přesto městský soud nepřistoupil k zamítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků, ale v převážné části jí vyhověl. Ani tato námitka tak není důvodná. Nepřiléhavý je též odkaz stěžovatele na nález Ústavního soudu ze dne 10. 4. 2000, sp. zn. IV. ÚS 100/99. Ústavní soud v něm vyslovil porušení ústavně zaručených práv stěžovatele v situaci, kdy soudkyně uložila pořádkovou pokutu za podání, které nesměřovalo do věci samé, ale bylo obsahově stížností na soudkyni směřovanou státní správě soudu. Stěžovatel se tímto odkazem zřejmě snaží prokázat, že jeho obrana proti pořádkové pokutě není zjevně bezdůvodná. To však městský soud netvrdil. Pokud by se totiž jednalo o zjevně bezdůvodné podání, vedlo by to k tomu, že by měl soud žádost o osvobození od soudních poplatků zamítnout zcela.

[16] Stěžovatel se též opakovaně odkázal na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 8 As 17/2025, bod 15, dle kterého jedna platba na účet této příbuzné ve výši 2 500 Kč neprokazuje, že stěžovatel má dostatek prostředků k úhradě dluhů vůči své příbuzné. Nejvyšší správní soud

však připomíná, že městský soud v nyní posuzované věci ani netvrdil, na rozdíl od věci posuzované NSS pod sp. zn. 8 As 17/2025, že stěžovatel má dostatek prostředků k úhradě dluhu vůči své příbuzné. Proto je není argumentace stěžovatele odkazem na tento bod rozhodnutí NSS relevantní. Pouze z toho, že aktuálně nedisponuje dostatečnými finančními prostředky k úhradě veškerých svých dluhů navíc zcela jistě nelze dovodit to, že je na místě jej bez dalšího od platby soudního poplatku plně osvobodit. V opačném případě by prakticky každý účastník s hypotečním úvěrem či obdobným dluhem měl být na žádost od platby soudního poplatku osvobozen bez ohledu na výši jeho příjmů a výši splátek.

[17] Stěžovatel poukázal také na usnesení městského soudu ve věci sp. zn. 15 A 9/2023, kterým byl od soudního poplatku zcela osvobozen. Z něj však ocitoval pouze část bodu 6 daného usnesení. Z citace vyplývá, že nedisponuje majetkem větší hodnoty a nemá žádné příjmy kromě příspěvků na bydlení a na živobytí. Městský soud v obou usneseních zjevně vycházel z odlišných skutkových zjištění. V nyní posuzované věci vycházel zejména z toho, že stěžovatel svými řízeními zahrnuje soudní systém, aniž by byl ochoten se podílet na úhradě nákladu za ně (bod [14]), což ještě v době posuzování městského soudu ve věci sp. zn. 15 A 9/2023 nemuselo být zjevné a k čemuž městský soud ve stěžovatelem odkazovaném rozhodnutí nepřihlédl. V této okolnosti se proto obě věci liší. Pouze proto, že jej městský soud v minulosti v jedné věci osvobodil od placení zcela, nepochybně nelze dovozovat to, že mu soud plné osvobození přizná vždy, aniž by přihlédl k dalším okolnostem. Proto napadené rozhodnutí není nezákonné pouze z toho důvodu, že se jeho závěry liší od závěrů v usnesení ve věci sp. zn. 15 A 9/2023.

[18] Závěry městského soudu nemohou zpochybnit ani obecná tvrzení týkající se jeho tíživé finanční situace, tvrzené invalidity a nemožnosti zvýšení svých příjmů. Stěžovatel tvrzenou invaliditu nikterak neprokázal, přestože důkazní břemeno ohledně prokázání nedostatku prostředků k úhradě soudních poplatků nese právě on (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 1 As 23/2009-95, č. 2163/2011 Sb. NSS, bod 20). Městský soud si byl navíc ve svých závěrech dobře vědom toho, že finanční situace stěžovatele není uspokojivá (bod 6 napadeného usnesení). Přihlédl však k dalším okolnostem (povaze dotčeného sporu a motivační funkci soudního poplatku). Proto závěry městského soudu obstojí. Na těchto závěrech nemohou nic změnit ani obecné odkazy stěžovatele na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 7 As 101/2011 a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 2. 2015, sp. zn. 30 Cdo 2473/2014. Nejvyšší správní soud v prvně citovaném rozsudku sice vycházel z předpokladu, že nemajetné osoby je zpravidla namísto od soudního poplatku osvobodit, byť třeba jen zčásti. Zároveň však připustil, že u účastníka řízení mohou existovat takové okolnosti, které, i přes jeho nemajetnost, mohou vést k jeho neosvobození. Městský soud v nyní souzené věci, i přes zjištění zásadních okolností, které by v důsledku mohly vést až k jeho neosvobození (zejména zahlcování soudů jím vyvolávanými řízeními), stěžovatele osvobodil alespoň z části. Městský soud proto v dané věci postupoval benevolentněji, než jak předpokládá uvedený rozsudek NSS. Zjevně proto nedošlo napadeným usnesením k zásahu do práv stěžovatele. Ani uvedené usnesení Nejvyššího soudu není přílehlavé. Nejvyšší soud se v něm totiž zabýval situací, ve které městský soud nepřihlédl k nemajetnosti žalobce proto, že byl v produktivním věku, měl vysokoškolské vzdělání a ze spisu nevyplývalo, že by mu bránil zdravotní stav v tom, aby si opatřil pravidelný výdělek. Nejvyšší soud shledal pochybení městského soudu v tom, že nezohlednil, že žalobce byl evidován jako uchazeč o zaměstnání, a proto si příjem zvýšit nemohl. V nyní posuzované

pokračování

věci však městský soud k tíživé finanční situaci stěžovatele přihlédl. Proto jej také z 90 % od soudního poplatku osvobodil. S ohledem na další okolnosti, zejména motivační funkcí soudního poplatku, však dospěl k závěru, že jej nelze osvobodit zcela. Městský soud ani netvrdil, že by si stěžovatel mohl prostředky na úhradu soudního poplatku uhradit, pokud by začal pracovat. Proto je i toto usnesení nepřiléhavé.

[19] Stěžovatel svoji argumentaci podpořil také odkazem na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 1 As 23/2009-95, č. 2163/2011 Sb. NSS, bod 24. Z něj však nevyplývá pro posuzovanou věc jakýkoliv relevantní závěr. V daném usnesení totiž NSS odmítl to, aby soud po účastníku řízení vyžadoval prodej nemovitosti s účelem nezbytného rodinného bydlení či rekreace, k tomu, aby mohl uhradit soudní poplatek. Z vlastnictví nemovitostí však městský soud žádné relevantní závěry nedovodil (bod [10]). Z daného usnesení nelze vycházet ani inspirativně, jak navrhuje stěžovatel. Stěžovatel se odkázal také na rozsudek městského soudu ze dne 19. 7. 2024, č. j. 3 A 68/2023-55, body 20 až 22. V nich se však městský soud zabýval tím, zda je přiměřený požadavek žalované na žalobce, dle kterého by mohl získat finanční prostředky na úhradu nákladů advokáta prodejem nemovitostí sloužící k jeho trvalému bydlení. S nyní posuzovanou věcí ovšem zjevně také nemá nic společného. Z tohoto rozsudku proto nelze vyjít ani inspirativně, jak navrhuje stěžovatel.

[20] Stěžovatel se odkázal také na nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2014, sp. zn. IV. ÚS 659/12, a ze dne 28. 7. 2014, sp. zn. I. ÚS 2557/13, a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008-74, č. 2099/2010 Sb. NSS, ze kterých dovozuje, že nelze přihlížet k důvodům jeho nemajetnosti. Nejvyšší správní soud však podotýká, že stěžovatel zjevně vyvolává velké množství soudních sporů, na jejichž úhradě se odmítá podílet a zároveň hrubě uráží soudní osoby (jak vyplývá z pravomocně uložených pořádkových pokut, které NSS není oprávněn v tomto řízení přezkoumávat). Za těchto okolností městský soud nepochybil, pokud přihlédl k povaze tohoto sporu, který se rovněž týká pořádkové pokuty za hrubě urážlivé podání soudu. Tyto závěry městského soudu proto nejsou v rozporu s uvedenou judikaturou. Je totiž legitimní, aby soud přihlédl také k povaze sporů, které stěžovatel opakovaně vyvolává, pokud za ně odmítá nést jakékoliv náklady.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení NSS nerozhodoval. Podle bodu 50 rozsudku rozšířeného senátu ze dne 29. 11. 2023, č. j. 5 As 84/2022-30, č. 4554/2024 Sb. NSS, totiž platí, že „o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti rozhodne krajský soud v rozhodnutí o žalobě, a to podle pravidel o náhradě nákladů řízení o žalobě samotné (§ 60 s. ř. s., tedy zásadně podle procesního úspěchu účastníků řízení o žalobě). Řízení o kasační stížnosti proti usnesení řešícímu otázku místní příslušnosti totiž je ‚vnořeno‘ do řízení o žalobě (analogicky viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014-19, č. 3271/2015 Sb., body 26 a násl.).“

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. dubna 2025

Petr Mikeš
předseda senátu